

Jeg tror, Information kaldte det en Catch 22. Det vil jeg også kalde det.

Annette Just (FP):

Nu står vi her ved anden behandling af Schengen, og der er kommet et ændringsforslag om, at vi skal udsætte det lidt, så vi kan se, hvad det er, der sker. Det, der forbløffer mig mest, er i virkeligheden den måde regeringen så resolut siger: Nej, nej, nej, vi ved, hvad vi har; det her er blevet behandlet i mange år. Det har også taget mange år for Socialdemokratiet at finde ud af, hvor de stod, så det er rigtigt, at det er blevet behandlet i mange år.

Der er imidlertid noget, som en hel del partier og i særdeleshed regeringspartierne har overset. Der er nemlig kommet en udgave af den ny EU-traktat, og hvis nogen skulle være i tvivl om det, så kan jeg oplyse, at man bruger ca. lidt over en tredjedel af alt det papir, der er lavet om rettelse i Traktaten, til at beskrive indskrivningen af Schengen og retssamarbejdet i EU, således at det bliver et overnationalt organ.

Man fratager altså Danmark retten til suverænt at træffe beslutninger på alle disse områder. Ved indskrivningen i Traktaten sikrer man også, at der er flere af områderne, som overgår til kvalificeret flertal, og resten af områderne vil hen ad vejen gå over til kvalificeret flertal eller anden form for flertalsafgørelse; der står helt klart og tydeligt, at fra 1999 kan man gøre sådan og sådan osv.

Så det er for at sige det rent ud et fuldstændigt tåbeligt tidspunkt, at Socialdemokratiet pludselig siger: Uha ja, lad os nu tage og komme i gang og så i hvert fald få Schengen på plads, således at vi kan lade vores regering – og det må være det, der er baggrunden for det her – gå ned og sige noget pænt om indskrivningen i Traktaten.

Jeg har godt se, at der er en enkelt minister, som har sprættet lidt i tøjet og sagt, at det godt kunne være, at vi skulle sige: Nej, det vil vi ikke. Men han har ikke gjort det så overbevisende, at Fremskridtspartiet tror på, at det vil lykkes.

Der er ingen tvivl om, at Fremskridtspartiet vil insistere på, at det bliver gjort så klart og tydeligt, at hvis der er 12 lande – for vi ved godt, at England og Irland ikke er med i Schengen – som ønsker at indskrive Schengen og retssamarbejdet i Traktaten, så skal den danske regering i det mindste melde ud og blankt sige: Nej, det vil vi ikke være med til.

Der er ikke én politiker med en smule viden på det her område, som ikke er opmærksom på,

at der skal være enighed mellem alle 15 nationer, for at der kan ske en ændring i Traktaten. Men det er, som om vi i dag er i besiddelse af en regering, som siger: Uh, det tør vi ikke. Danmark tør ikke gå hen og sige nej, for det kunne jo næsten blive optaget, som om det var et veto, og det har jo heller ikke ligefrem vital interesse for Danmark. Eller har det? Det kunne man jo sådan set godt sige, selv om der slet ikke er behov for et veto i denne her diskussion, så der er ingen grund til overhovedet at bevise det.

Men hvis man siger nej, så kan det ikke blive indskrevet. Det ved alle, som har med det her at gøre. Det skal være enstemmigt besluttet af regeringerne, af alle 15 regeringer, og derved kan man ikke lade et enkelt nej gå igennem.

Når det, jeg siger, i virkeligheden kan betyde et veto, er det, fordi det danske folk sandsynligvis vil sige: Det vil vi ikke være med til. En traktat, der bliver ændret så vitalt, at hele retssamfundet, hele asylsamarbejdet, hele flygtningesamarbejdet og lign. – altså alt det, der har været samarbejde før i tiden – går over til at blive overnationalt, hvor Danmark kan blive nedstemt, tror jeg ikke på befolkningen vil være med til – i lighed med det andet forslag, som der ligger, og som vi ikke diskuterer i dag, men som handler om forsvar og sikkerhed, og som også er på vej ind, hvis ikke englænderne holder fast.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg havde egentlig haft planer om at tage en kort bemærkning til fru Anne Baastrups indlæg, men tiden blev pludselig forpasset, fordi der kom en anden ordfører ind.

Jeg vil blot sige, at jeg i slutningen af fru Anne Baastrups indlæg hørte en kraftig antydning af, at nu var de partier, der støttede dette lovforslag, på vej til at bryde forbeholdet om de retlige indre anliggender. Jeg vil gerne have, at fru Anne Baastrup helt klart fra talerstolen gør rede for, hvad SF egentlig mener om den sag.

Jeg vil gerne som udgangspunkt sige, at for Det Radikale Venstre har det været altafgørende, at man på intet tidspunkt overskred grænsen for, hvad det nationale kompromis indebar. Det var en mellemstatlig aftale. Det har hele tiden været forudsætningen. Hvis SF har skiftet mening om denne aftales karakter, vil jeg meget gerne høre det. Det er en alvorlig anklage, fru Anne Baastrup kommer med: at vi bryder forbeholdet på de retlige indre anliggender. En meget alvorlig anklage, og den vil jeg gerne have fru Anne Baastrup afkræfter.